

EL DIVAN SOCIALISTA (5)

Del divan al carrer

El PSC ha d'adoptar una nova cultura política que li permeti comprendre, representar i liderar el país

LAIA
Bonet

El títol de la sèrie ja és molt revelador: *El divan socialista*. Així és com aquest diari, amb habilitat periodística i precisió clínica, enquadra els articles sobre el moment que viu el PSC. No hi ha dubte, i d'aquí ve l'encert del títol, que, després del tipus de derrota electoral que hem patit, molts socialistes creiem que la reflexió conjuntural ha de donar pas a una altra de més envergadura, més estratègica. Les preguntes, llavors, girarien -com en la psicoanàlisi- cap a qüestions més existencials: ¿qui som?, ¿què volem?, ¿com ens veuen?, ¿cap on anem?

El sentiment de culpa, el descontent i el desànim, sumats als grans desafiaments socials i a la incapacitat de respondre amb èxit als reptes que ens planteja la Catalunya del 2010, poden portar-nos a la melancolia. També a la confusió. Però el mal seria que acabéssim sumits en un debat estèril per superficial, per nominalista, per personalista. Atrapat per les coordenades del passat, en lloc d'un debat que ens permeti explorar camins de futur. Si perdem l'oportunitat d'afrontar amb rigor i coratge el desafiament que el pròxim congrés ens planteja, perdrem un temps decisiu. No hi ha res pitjor que un fals debat.

El procés obert per **José Montilla**, amb la seva exemplaritat i autenticitat, fa inevitable el debat, encara que segurament no el garanteix. Almenys de la manera en què crec que l'hem de fer. Tenim una crisi de lideratge, sí; però també de projecte. I a això s'hi ha d'afegir greus problemes de llenguatge polític, organització i estil relacional. Cap d'aquests es resol fàcilment amb un recanvi de

persones. No es tracta de simples relleus de poder. Es tracta d'una nova cultura política que ens permeti identificar-nos amb el país, comprendre'l, representar-lo i estar en condicions de liderar-lo quan els ciutadans ho decideixin. Aquestes són les meves idees, les que he compartit durant les últimes setmanes amb persones diverses. ¿Quin PSC volem?

1. Amable. Acollidor i atent. Un PSC que escolti i sigui humil. El nostre estil ha de parlar per si mateix. Les formes són els fons. I un reflex autèntic i creïble de la nostra proposta. Per aquest costat hem perdut sensibilitats i connexió amb la ciutadania. Un PSC feminitzat en persones i actituds.

2. Digital. Profundament obert a la comunicació digital. Organització, comunicació i creació de valor en xarxa. Els temes de la societat digital, la nova societat, com a gran fortlesa política.

3. Modern. De la modernitat, de la cultura, del coneixement. Pròxim als creadors de nous llenguatges. Un PSC que combati el conservadorisme mental, cultural, estètic... i polític. No podem governar Catalunya si no representem la modernitat. No hi ha progrés sense justícia, però tampoc sense modernitat. I ens hem quedat antiquats... mentalment.

4. Jove. Han envellit els militants, els votants i els simpatitzants del partit i necessitem connectar amb tota la societat. Fan falta joves i te-

mes joves. La renovació no és només joventut... però per ser a l'oposició quatre o potser vuit anys i reconstruir una alternativa necessitem continuïtat, perseverança i resistència.

5. Obert. És necessari assajar noves fórmules d'acció i col·laboració polítiques. Hem de buscar causes o punts de trobada, més que cases i ideologies. Un PSC obert als sectors dinàmics de la societat i a nous temes que afecten la vida de la gent: obesitat, soledat, por, salut mental... Un PSC híbrid, transversal i plural.

LEONARD BEARD

Hi ha problemes de lideratge i projecte, i també de llenguatge, organització i estil relacional

6. D'esquerres. Un país d'esquerres, sí, i un partit capaç d'entendre-les totes. I treballar amb totes. Necessitem un pol progressista a Catalunya. I participar, a fons, de la reflexió dels grans temes de la socialdemocràcia i dels temes nous de la política emergent que està als marges dels partits i dels sindicats.

7. Catalanista. En el marc d'una Espanya federal. Però ara més que mai són necessaris gestos de reforç del federalisme. D'una altra manera, el discurs del federalisme ens deixa orfes. Bilateralitat real i multilateralitat en les relacions polítiques i institucionals. Som una nació i som un altre partit. Comencem a construir coherència.

8. Global. Que parli del que passa i del que importa al món: WikiLeaks o Cancún. Cap tema important ha de ser-nos aliè. Europa al cor, però, al cap, el món global. I els peus a terra i clavats en els problemes de la gent.

9. Social. De les noves fractures socials. Un PSC de defensa dels drets dels més vulnerables. Un PSC que fa del combat contra la discriminació, la pobresa i la marginació el seu sentit més íntim. Treballadors i capes populars, sí; però, sobretot, gent sense futur, horitzó i oportunitats.

10. Innovador. La nova economia. Del talent, dels emprenedors. Un PSC que farà una aliança per la governabilitat democràtica, social i sostenible amb els empresaris, els emprenedors i els creatius més lúcids. Un PSC que impulsa la responsabilitat social corporativa i l'ètica en el món dels negocis més que un país *business friendly*. ≡

Diputada socialista al Parlament i secretària de Desenvolupament Estatutari de la comissió executiva del PSC.

La roda

CARLOS
Elordi

Espanya ha de tornar a estar al món

a Xina no vol que la crisi de l'euro vagi més enllà d'on ja ha arribat i per boca del seu viceprimer ministre **Wang Qishan** acaba d'anunciar la seva disposició a continuar comprant deute públic dels països més necessitats de l'eurozona, potser també d'Espanya. La idea ha estat ben rebuda, encara que els analistes no es fan gaires il·lusions, perquè aquests últims mesos Pequín també ha intentat recolzar Grècia i Portugal i la seva ajuda no ha servit de gaire. Amb tot, la notícia confirma que el quadro de les relacions internacionals s'està modificant de manera substancial: la Xina està ocupant una part de l'espai que els Estats Units estan deixant lliure.

En una Espanya entotsolada en els seus problemes econòmics i polítics, els desafiaments que impliquen aquests canvis, també per a nosaltres, passen desapercibuts en el supòsit que algú se'ls planteja. La política exterior no ven. Però justament en aquest moment seria més necessari que mai que

És molt necessari que la veu del país se senti on es debaten els afers internacionals

es fessin passos importants en aquest terreny. Almenys per recuperar una mica de l'excel·lent imatge internacional que Espanya tenia abans que esclatés la crisi i que tant s'ha deteriorat aquests darrers tres anys. I no mitjançant campanyes de publicitat que només valen per gastar diners, sinó estant al món, amb accions polítiques de veritat i no amb gestos per a la galeria.

Restablir la sintonia amb Berlín que va aconseguir **Felipe González**, va arruïnar **Aznar** amb la seva ridícula supèrbia i **Zapatero** no ha volgut millorar, almenys fins ara, és molt necessari per als interessos generals espanyols. També que la veu d'Espanya se senti als llocs on es debaten les qüestions internacionals del moment. Encara que no fos un fòrum d'aquest primer nivell, ha estat un error que **Zapatero** no anés a la cimera iberoamericana de Buenos Aires. O que la nostra diplomàcia hagi estat enfangada en el problema, sense sortida, de Cuba, mentre perdia capacitat d'acció en el crucial nord d'Àfrica. ¿Per a què serveix invertir en missions militars a l'estranger, si després no es capitalitzen els efectes polítics que això hauria de produir? ≡

Animus
iocandi

Ferreres